

Előfizetési díj helyben:

Egész évre 10 kor. — fill.
Egy hóra 90 .
Egy hétre 20 .

*—

Vidékre postal szétküldéssel

Egész évre 14 kor
Fél évre 7 .

*—

Egyes szám 4 fillér.

SZÉKELYSEG

POLITIKAI NAPILAP

Szerkesztőség és kiadóhivatal
Főtér 7. szám alatt.

*—

Hirdetések csm 8 fillér,
iparosok és kereskedők kedvezményben részesülnek.

*—

Httér soronként 40 fill.

*—

Kéziratok nem adnak vissza.

Kiadja a marosvásárhelyi függetlenségi és 48-as párt támogatásával
a „S Z É K E L Y S É G” lapkiadóvállalat.

Felolós szerkesztő:

SZ. SZAKÁTS PÉTER.

Szerkesztőség és kiadóhivatal telefonja 101. sz.
Hirdetési- és nyilttéri díjak előre fizetendők.

Az önálló vámterület ügyében f. évi szeptember hó 7-én népgyűlés lesz.

Ki gondol velünk?

(Sz—s.) Elmultak azok a szép idők, amikor jól rakott asztagjainkat, színig tölt gabonamagtárainkat és teli pin-czéinket szemlélve, büszkén és megelégedéssel gondoltunk arra, mily jó sorsa van annak, a ki magyarnak született.

Angolnak, francziának, lehetett több pénze, de nálunk nem irtak könyveket London éhező szegényeiről, Páris nyomorultjairól, szóval azokról a szerencsétlen teremtésekről, akiknek sorsa az, hogy átkoplják, átszenvedjék az életet és keseregve vándorolják át a siralom völgyét, a bölcsőtől a koporsóig. Azt hittük, hogy ilyenek minálunk nincsenek is.

Ezzel csillapítottuk le a lelkiismeret ébredő vádjait. Pedig haj, de sokat lehetett és kellett volna is tenni, hogy megvédjük magunkat attól a vádtól, hogy Magyarország a koldusok országává készül lenni.

Persze nem az Alföld gazdag rónáján élő milliók, hanem a székely népről van szó. Éheznek ezrek, százezrek, sőt a mint azt a székelyek földéről alább közöltekben láthatjuk, éppen nem ritka vendég maga az éhhalál sem. Azt, amit írunk, olvassa el mindenki.

Az asszonyt, aki éhségtől kinzott gyermekének keserves nyögése elől az erdőbe menekül, hogy életet adjon egy másiknak. Ott találják meg félig hal-dokolva s a jó szívi katonák minden erőlködése nem elég arra, hogy őt az életnek megmentse.

Elpusztult, tönkrement a szegény asszony abban a pillanatban, amelyben a költő szerint legközelebb állott Istenéhez, mert életet akart adni egy másik lénynek.

Ennél nagyobb tragédiát, helyzetünknek keserűbb megrajzolását el sem tudunk képzelni. Végre is a mezők madarainak, az erdők vadjának kikerül az ő mindennapi tápláléka, becsületes, szegény, munkát kereső emberek pedig éhen vesznek el.

A 15—20 millióba kerülő országház az ő büszke kupoláival ott áll a Duna mentén. Csupa fény, pompa és ragyogó káprázat. A háttérben a szegény nép küzd a nyomorúságért az éhhalál, mely elpusztítja őket. Vajjon addig, amíg ilyen dolgok történhetnek Magyarországon, szabad-e hín esecsebecsére költöni a milliókat? Szabad-e a törvényhozásnak tündérpalotát építeni magának, amíg nem gondoskodott arról, hogy olyan esetek, amilyenről főnebb irtunk elő ne fordulhassanak? Vajjon szabad-e megnyugodni a társadalomnak, míg vannak százak és ezrek, akiknek sorsa a lassu kiéhezés s míg a boldogság és nyomor, vagyon és szegénység oly kiáltó ellentéteket mutatnak, mint amilyenek minálunk tényleg vannak.

Bizony sok még a mi teendőnk. Meg kell lágyítani az embereknek az önzés által megkeményített szívét és fogékonytá tenni őket arra a keresztényi munkára, mely nélkül olyan esetek, amilyet elbeszélünk, mindig ismétlődni fognak.

Üzzük el azt az álmod, mintha csak Londonban vagy Párisban volna igazi nyomorúság. Bizony van elég minálunk is és a szövetkezők csak akkor érték el igazán céljukat, ha megtöltve nemesebb érzelmekkel az emberek szívét, reá bírják őket, hogy a feleslegből néhány morzsát juttassanak azoknak is, akik saját hibájuk nélkül az éhenhalásnak vannak kitéve.

Kossuth szobor Amerikában.

Szégyenpirja égeti arcukat, a mikor jelentjük a hírt: Cleveland amerikai város tanácsa nem engedte meg a magyarságnak, hogy Kossuth Lajos érc-szobrát a Fötéren állítsa fel. Igazabban és helyesebben — s ez még inkább megszegyenítő — visszavonta a már régebben adott engedelmet, a melynek az alapján a magyarok már meg is tették az első kapavágásokat az alapozó munkához.

Hogy miért történt a szabad Amerika e nagy városában az elszomorító határozat? Azért mert a tótok, szlávok, lengyelek, németek tiltakoztak a szobor helye ellen, s ők, a kiket a nagy felszabadító tett szolgálataiból szabad emberekké, azzal szennyezették be a szabadság legnagyobb bajnokának emlékét, hogy oppressor volt, népek elnyomója . . .

Szinte hihetetlen, szinte lehetetlen, hogy Amerika szabad fiai, akik meghajoltak az élő Kossuth nagysága előtt, hinni tudtak a rágalomnak, de azért nem ők az igazi bűnösök, kik hitték a porladó Kossuth meg-rágalmazóinak. S még az a zagyva népség se, a mely a rágalom nyomorult fegyverével harezolt az idegenben elhagyatott magyarság ellen.

Miért legyen jobb, miért legyen hazafiasabb, kegyeletesebb, magyarabb a hideg, közönyös idegen, vagy a testünkön élő hazaáruló fajzat, mint a milyen a magyar nemzet vezére: a parlament és sorsának intézője, a kormány?

Nem expacziálta talán Kossuth Lajost a magyar kormány is ez előtt tizenhárom évvel? Szobrának van díszes helye a magyar fővárosban? Születésének századik évfordulójára ünnepre készül-e Széll Kálmán és miniszter társai? A képviselőház elnöke, amikor rászánja magát, hogy diszruhát ölt az ünnepi alkalomra, nem meglepetőzik-e ezért a vakmerő elhatározásáért azzal, hogy: . . . máskor is így volt . . . a magyar parlamentben már volt rá precedens. . . .

Meggyalázták a magyar nevet messzi idegenben, tengeren túl. De ne ott keressük az igazi bűnöst. Itthon van az, közöttünk él és fölöttünk uralkodik. Szemfényvesztő, hiperloyalitás a neve. S szolgálja a kormány, a mely ma se hazafiasabb, ma se

Stojkai, Hebe, Kászoni, Előpataki, Baross, Borszéki,
valamint az összes kül- és belföldi ásványos gyógyvizek friss töltésben
kaphatók **Szalmásy Gyula** főtéri üzletében Maros-Vásárhelyt.

magyarabb, mint volt tizenhárom év előtt. Nincs szava Bécsben és nincs képviselőt külső országokban, hogy védje az igazunkat kifelé. S van bátorsága megmondani és megmutatni, hogy a király-szeretet és Kossuth-kegyelet nem ellentétes, de egymást kiegészítő érzés. Mert hogy tudná szeretni királyát olyan nemzet, melynek a szívében nincs kegyelet legnagyobb fiáránt? . . .

S Clevelandban nem szólalt meg se kormány, se parlament, se külső képviselő, se főváros. . .

Ha keresik az igazi bűnösöket, akik meggyalázták a magyar nevet — ők az igazi bűnösök. . .

Fővárosi levél.

Kedves kollegák!

Künn a mezőkön dőlnek a rendek sorra és gyűlik halomra a kereszt. A kopaszodó tarlón hovatovább a tüskés sarju ágaskodik már csak. A gazda elégedetten dörzsöli a kezét, mert földanya nem volt mostoha az idén s méhében olyan termést érlelt, a minő már sok-sok év óta nem volt. No, ha most sem lesz boldog ez az ország, akkor jól mondta Szemere Miklós azon az ismeretes Széchenyi-lakomán azt a keserű és pesszimistikus, azóta szálló igévé vált mondást, amelynek döbbenetes ereje egyébként s Petur-bán lelkéből szakadt föl lázító haraggal először.

„Igyunk, nagyur . . .” — mondta nemes páthosszal a bán s mi, kevesebb szónoki lendülettel bár, de ugyancsak sürün citálgatjuk mostanság e klasszikus verssort, annak is főképen a legelső szavát. Bennünket nem a hazafüni fájdalom kerget most a kancsóhoz, az ital ma lelki szükséglet nekünk.

Bizony a tollforgató embernek is huznia kell előbb a kancsóból, mielőtt az íróasztalhoz ülne. És nem is tartom olyan szörnyen nevetségesnek a zimonyi ujság példáját, a mely sorra járja be a lapokat s közderültseget kelt a hazában. Ez az ujság azt jelentette olvasóinak, hogy a nyári nap melege miatt nem mindennap, hanem hetenkint háromszor fog megjelenni. Nincs ebben semmi főbenjáró komikum, s hogy mégis nevetünk rajta, csak azt bizonyítja, hogy a sajtó alaposan elkényeztette a közönséget. Úntig elég volna ilyenkor háromszor megjelenni hetenként. Azalatt szépen összegyűlné az anyag s nem volna szükség apró eseményeket nagy szenzációkká fujni föl s hasábotkat tölteni meg olyan dologgal, a melyről nem lehet undor nélkül szólni.

Az ujságírónak szolgálnia kell a közönség izlését és én borzadva gondolok arra, hogy ez az izlés ime azt követeli most az

ujságírótól, hogy per longum et latum tárgyaljon oly eseteket, amelyeknek pertraktálása ellen jó érzülete és esztétikai érzése egyaránt tiltakozik. Ott tartunk immár, hogy fiatal leány nem veheti többé kezébe az ujságot. Ah, igen, ide jutott az ujság, a család mindennapos és szívesen látott vendége.

Ki ne venné észre, a kinek látó szeme van, hogy közéletünk egész vonalán valami beteges decadance lejtőjére jutottunk. Az erkölcs fogalma nagyon megtárgult s az irodalom, a művészet, a politika és zsurnalisztika egyaránt eltávolodott a régi puritánságtól. Botorság és igazságtalanság volna kétségbevonni azt, hogy belső tartalmuk ma is a régi szilárd erkölcsi alapon áll, ellenben igaz, hogy a külső formákban sokat engedünk a negyvennyolezből. Hiba ez is, mert az emberek legnagyobb része felületessel szemmel néz s csak a külső jelenségek okozták, hogy a közélet említett tényezőinek hitele erősen meg csappant. Hogy csak magunkról szóljunk, bizony nekünk ujságíróknak az ideálunk, vezérlő csillagunk ma is a régi. Magára vessen a közönség, mert az ő kedvének szolgáltunk, midőn az izlés szigorú formáin tágitottunk. Ám túl a formákon meg nem csappant lelkesedéssel haladunk az eszményiség örök czéljai felé.

Barátotok a *Krónikás*.

H I R E K.

Marosvásárhely, 1902. aug. 22

Tanácsülés esőben.

A tanácsház teteje anynyira megromlott, hogy a tegnapi esőben a víz ellepte az egyik tanácsos szobáját

Polgármester: (Feltartott parapléval.) Hát igen tisztelt uraim, ideje már, hogy gondolkozzunk egy tisztességes tanácsházról.

Számvevő: Könnyű ezt mondani. A polgárság zug a magas pótdóért, a „Székelység” minden nap cikket ír az adóemelés ellen, a kassza pedig üres.

Első tanácsos: Mit tudod te, hogy hol kel fel a nap?! A számvevőség külön van, a pénztár hasonlóképpen, a mértékhiitelesítő dettó, az árvaszék nemkülönben. Most meg lesz a házbéradó, felemelik a házbért s a város annyit kell mindezekért fizessen, mint az új városházért fizetne évente. Kendosz?

Lévy G. Pál: Bocsánatot kérek . . .

Számvevő: Pszt! Magának nincs bele-szólása.

Lévy G. Pál: De bocsánatot kérek, az orrom.

Első tanácsos: Az orra? az már más. Halljuk, mit akar?!

Lévy G. Pál: Az orronra csepeg az eső.

Polgármester: Hát miért nem hozott esőernyőt?

Lévy G. Pál: Otthon felejtettem.

Polgármester: Megbüntetem tíz korona rendbirsággal.

Második tanácsos: (Kikelt ábrázattal rohan a tanácsülésbe. Az egész ruhája facsaró víz.) Uraim! . . . telefonáljanak a Noé bárkájáért azonnal. A szobámban kiütött a vízözön. Egy halom restancia már bele is fulladt. A habokkal az utolsó küzdelmét folytatja az 1902. évi zárszámadás. Gátot kell vetni a rombolásnak!

Számvevő: Micsoda gát? Már megint gát? Nem elég, hogy egyszer elvitte a Maros?!

Első tanácsos: Uraim, ne veszekedjünk, hanem vetkezzünk. (Leveti a cipőjét) Számvevő ur, tud uszni?

Számvevő: Tudok. (Sietve levetkezik) utánam panitiak!

Első tanácsos: Emlékszel Fenyvesi Somanak egy régi cikkére?

Számvevő: Igen. „*Uszunk az árral*”

Lévy G. Pál: Olyan nincs. Én maradok. Ki kell halásszam valahogyan a rendbirságot. (Og.)

— **Kossuth névnapja.** Holnap vasárnap este a „Kabai asszony” vendéglő külön nyári helyiségében a Kossuth-asztaltársaság, elhunyt nagy hazánkfia Kossuth Lajos névnapja alkalmából társas összejövetelt tart, melyre az érdeklődő polgárságot ez uton hívja meg. Nőket is szívesen látunk. Étkelés étlap szerint. **Az elnökség.**

— **Uj regényünket** hétfői számunkban kezdjük meg. Felhívjuk reá olvasóink figyelmét.

— **Adóbizottsági tárgyalások.** A III. oszt. kereseti adónak 1902—904. évekre való megállapítása végett a városház nagytermében a tárgyalások folynak. Lapunkban az illető iparosok értesülni fognak a tárgyalások idejéről azt megelőzőleg mindig.

Hétfőn,

(aug. hó 25-én délelőtt fél 8 órakor.)

Timárok, ügyvédek, ügyvédek.

Kedden,

(aug. hó 26-án délelőtt fél 8 órakor.)

Ügyvédek, közjegyzők, vállalatok, zálogházak, zongora készítő, esont-, rongy- és ócskavas kereskedők, szibárosok.

— **Kossuth emlékűnnepély.** A Kézdivásárhelyi tanuló-ifjúság nemzetünk

Kizárólag szabadalmazott G. G. izzótestek ára porcellán ernyővel együtt 1 korona. Közönséges izzótestek 50 fill. Csillárok nagy választékban, továbbá varrógépek, kerékpárok és villamos szobacsengő berendezések, mélyen leszállított árban, részletfizetésre is kaphatók Fischer Gyula és fiaí czégnél Marosvásárhelyt.

édes atyjának, Kossuth Lajosnak 100. születése évfordulója emlékére, Lajos napján, a hó 24-én, Kossuth emlék-ünnepélyt rendez.

— **Ma vette kezdetét** — augusztus 23-án — az a turisztikai kirándulás, mely a székely kongresszust megelőzőleg Maros-Vásárhelyről kiindulva Szováta, Korond, Parajd, Gyergyó-Szentmiklós, Borszék, Tölgyes, Csik-Szent-Domokos és Csik-Szereda, mint főbb pontok érintésével jut el Tusnádra. A kiránduló társaságnak tagjai a következők: *Benedek János* orsz. képviselő és neje, *Lengyel Zoltán* és *Aitner Zsigmond* képviselők, *Geöcze Sarolta* író, *Szabó Samu*, *Lassy Nagy Lajos* tanárok, *Szemmáry József* gazd. egyt. titkár Deés, *Dr. Molnár Gábor*, *Szentgyörgyi Dénes*.

— **Egy helyi szédeigő katonatiszt.** Az erdélyrészi arisztokrata világban keresett gentleman volt P. V. a marosvásárhelyi huszárszászlóalj tartalékos tisztje. Előkelő modora elsimitotta azt az úrt, mely polgári származása és az arisztokrata világ között fennállott. A legfényesebb szalonok nyitottak ajtót személye előtt. De mátlól fogva alighanem véget vet a dícsőségnek az a hivatalos megkeresés, mely a szegedi és pécskai hatóságok részéről tegnap érkezett Kolozsvár rendőrségéhez. Kolozsvári tudósítónk szerint a deli huszárhadnagy önző czéljainak kielégítésére használta fel a családos apáknak vele szemben tanúsított bizalmát. Ahol csak szerét tehetette, házassági ígéretek örve alatt tetemes összegeket csalt ki. Ilyen czímen aztán több vidéki földbirtokost megcsalt. Kolozsvár közelében is becsapott egy földesurat. Jegybe lépett egyetlen leányával a földbirtokosnak s a hiszékeny apától, adóságainak a fedezésére 30.000 koronát előlegezett a leány hozományából. Azóta nem mutatkozott többé és még nagy értékű jegyüritjét is elzalogosította. A szerencsétlen embert most országszerte keresik.

— **Szász tüntetés Medgyesen.** A magyar szabadságharc ellen a szászok ismét tüntetést rendeztek ez évben is Medgyesen, mint onnan levelezőnk írja. Kivonultak testületileg Róth Lajos István szász papnak, az 1848-49-iki szász mozgalom vezérének és Puchner osztrák-tábornok biztosságának a sírjához s azt megkoszorúzták. Nagyküküllő vármegye szász iskoláinak növendékei is részt vettek a ceremóniában. A vértanu sírjánál fájdalmas szívvel keseregtek, majd felidézve a multat élénk nekrológiában buzdították a fiatalságot, hogy kövessék hű példáját Róth urnak. Nevezett papot, ki a szász népet folyton izgatta a magyarság ellen: mint hazaárulót a kolozsvári hadi törvényszék golyó általi halálra ítélte, mit 1849 május hó 11-én hajtott végre rajta. Medgyesen tehát egy siremléket állítottak fel számára, hogy ne

feledjék el dieső tetteit, de mit ér, ha az idő mégis letörli *az ily dícső fakeretbe* foglalt emléket. Másképp kellene cselekednie, egészen másképpen, szemelött tartva ama igazságos közmondást: *Illos devita, quos denigrat improba vita!*

— **Öngyilkosságot követett el** ditrói Mezey András szegény földművelő. Még novemberben eiment Romániába és akkor kijelentette, hogy ő többé nem látják meg. Az életant ember közelebről hazajött és a „Tilalmas” nevű erdőben magát fölakasztotta. Hulláját a mult vasárnap találták meg s az orvos-rendőri vizsgálat megállapította, hogy az öngyilkosságot már ezelőtt 5—6 nappal követte el. Ezt is a nyomor üldözte ki az életből.

— **Pusztul a hal.** A Marosból időkönközt a hal nemből sok és igen szép példányt fogtak a halászok. Az utóbbi időben azonban egyre kevesebb kerül piacra úgy, hogy a legutóbbi halúzszer csak egy darabot sikerült fogni. Nem tudjuk ugyan, hogy mi az oka e fogyatkozásnak, de bér-lőink igen jól tennék, ha bizonyos ideig nem engednék meg a halászatot. A halászat különben nálunk kenyér kereseti ágat eddig nem képezték, arra különösebb gondot nem is fordítottak, pedig a Maros hal állománya itt is oly bő, hogy okszerű kezelés mellett igen sok székely embernek szolgálhatna megélhetési forrásul.

— **Jutalomban részesül,** aki egy elveszett és mindkét oldalán vésett duplafedelű ezüst remontoir órát (rajta egy 3 jubileumi koronából készült csüngő lánczsal, melynek végén egy bicikliz kerék, 1 esont teke és egy magos gépen ülő biciklista volt) hozzám juttatja. Jenei Jenő ke reskedő Szászrégen.

— **Beteg az én kis galambom.** . . . Tegnap délután egy érdekes jelenet történt a Kossuth Lajos-utczában. Összeverődött nép között állott egy ifju ember. Halvány arczáról meglátszott, hogy nagy bánata van. Sirt, keservesen zokogott. Megkérdezték tőle, hogy ugyan mi baja fiatal ember? A bánatos fiatal ember alig tudta, kimondani, hogy: *Beteg az én kis galambom . . . s azzal tovább ment minden szó nélkül.* A szerencsétlen fiatal embernek az agyára szállott a mély sötétség.

— **Egy jó családból való fiu,** a ki két gimnáziumot végzett: felvétetik tanoncznak, Dudutz Antal bór-tízletében. 3—3.

— **Naponta friss virsli** kapható *Réthy Jánosnál. Telefon 62. sz. 3—15.*

Egyről-másról.

Szürkületkor.

Szürkül az ég és messze távol
Egy csomó árnyék megy az uton át,
Egy fáradt ember, meg egy öreg asszony
Meggörnyedve viszi batyuját.

Egy rongyos ember, meg egy rongyos asszony,
Szegény emberek, mondjátok óh,
Igy szürkületkor ez a három árnyék
Mért oly szép és mért oly megható.

CSARNOK.

A lejtő.

Egyszer barátságatlan téli éjszakán be-tévedtem úgy egy óra tájban valamelyik kávéházba. A cigányok sem huztak már, egy sarokasztalnál osztozkodtak a sok rézkrajczáron. Valami borongós hangulat volt a villamos lámpások fényében, melyet talán nem érzett meg ott senki más, csak én. Csöndesen merengtem, a mikor vékony gyermekhangon megszólal valaki:

— Báci, vede meg az esztüj-szá-go-mat-
Feltétekintek, hát egy öklömmnyi kis fekete-
szemü leány áll előttem. Lehetett egy négy-
éves. Szurtos kezeeskéjében két „Estü Új-
ság”, látszik rajtuk, hogy már sok kézen-
mentek keresztül. Kivettem egy krajczárt a
zsebemből s odaadtam neki. Elvette, rám-
nézett s aztán megszólalt:

— Vede meg e mászikat isz!

— Aztán mit csináljak kettővel?

— Hát adja netem.

— Mit csinálsz vele?

— Medint eladom a bácitnak.

Elesodálkoztam. Ilyen korán és ily későn. (Két óraker éjjel.) Mi lesz ebből a kis leányból később . . . Csodálatos mélységű bogár szeméit rámfüggesztve felmászott mellém egy székre s csacsogni kezdett. Beszél az anyjáról, testvéreiről, akiknek szép új selyemruhájuk van; a bácsiról, aki akkor szokott eljönni, mikor a papa a gyárban van s a ki nagyon szereti a mamát; gyermekes ártatlanságában elárulta mindnyájuk bűneit, melyek oly mindennapiak s a kis ártatlanság szájából mégis oly rettenetesen hangzottak. Neki minden éjszaka kóborolnia kell az utcán, mert ha pénz nélkül megy haza, megveri a mama.

Ahogy így csevegett a kis leány, meg-esett a szívem rajta. Mi lesz ebből a gyönyörű kis csöppsből itt ebben a bűnös fővárosban? Talán nagy művész, talán ledér utczai leány, de jóra való, becsületes asszony nem lehet. Selyemruhában fog jární, aztán elpusztul tudóvészben 30 esztendő korában.

Sokáig csevegett még a kicsi, aztán elment. . . . Az ajtónál összehuzta nyakában a kis kopott kendőjét. Az utca hideg szele megcsapott, mikor az ajtót kinyitotta.

Tavaszzal, virágfakadáskor egyszer az Erzsébetváros valamelyik piszkos utczáján jártam. Az utca porában egy galamb to-láskodott. Egyik földszintes ház kapujából egyszerre előbujik egy kis szurtos, feketehaju gyerek s hízogó hangon szól a galambhoz:

— Deje ide kisz madáj, deje ide. . .

Sáríka volt, az én kicsi téli ismerősöm. Boldogan majszolt egy darab kenyeret-rám nézett, de nem ismert meg.

Vajon mi lesz ebből a szegény kis ál-dozaiból tizenöt év múlva s mi lesz a többi hasonlósorsu gyermektársaiából?

Miért kell annyi embernek elveszni a mocsárban? . . . (Mf.)

Főmunkatárs: *Oroszlány Gábor.*

Az őszi és téli idényre megjöttek a villamos lámpáim nagy választékban, melyeket gyári árban árusítok el.

A G. G. gyémánt izzótestek, melyekkel 75 százalék áram-megtakarítás éretik el, ugy-szintén a rendes izzótestek — újabb szerződéseink szerint — a villamos telepen kipróbálás alá jönnek s csak azután kapom vissza elárusítás végett. **Elvem a szoliditás s tisztességes polgári haszon.**

Rajka Károly üveg- porcellán- és lámpa-kereskedő.

Tisztelettel értesitem a n. é. közönséget, hogy a csávási JENEI féle
 —> Rajnai rizling bor elárúsítását kereskedésemben megkezdtem. <—>
 Egy liter 1 korona. A ki jó és tiszta bort akar inni, tessék megízlelni.

Tisztelettel **Petrás Géza.****Koós Testvérek**

épület- és műlakatosok
**Sodronyfonó, gazdasági
 gép és kerékpár javító
 műhelyük Marosvásárhelyt
 Baross Gábor utca 14.**

Elvállaljuk kutak javítását, tisztítását és

vizvezeték berendezést

Telefon 151. szám.

Olcsó fa eladás.

A bonyhai mélt. Gróf Bethlen-féle erdőben levő saját termésű

kitünő minőségű **száraz
 gyertyán- és tölgy tűzifa,**
 valamint a csépléshez is igen alkalmas
 köbméterenként összerakott

száraz tölgyforgács,

továbbá 6—10 méter hosszú tölgy-
 oszlopok, tölgyfapadló, lécz, sasfa,
 kerékvető, szil- és gyertyán haszonfa
 készletemre van szerencsém az érdek-
 lődők figyelmét felhívni, melyből min-
 den verseny kizárásával a

legolcsóbban szolgálhatok

Megkeresések az alábbi címre intézendők:

HIRSCH JAKAB kereskedő Bonyha.

Az új katonai nyomtatványok
 lapunk nyomdájában

már kaphatók.

Továbbá a körjegyzői munkadíjak árszabály táblázata kemény deklire felhuzva.

Hajós Károly friss- és füstölt-
 hus üzletében, Főtér (Gáspár Gyula épü-
 lete alatt) naponta első minőségű hizott
 marha, borjú- és sertéshusok rendes piaci
 árban kaphatók. — A mai naptól kezdve
 naponként friss virsli kapható.

A női szépség fenntartására és
 ápolására a legmelegebben ajánljuk
 az

Ibolya-cremet.Rendkívül kellemes arc- és kéz-
 bőr finomító.

Pár napi használat után a **szeplők
 májfoltok, bőratkák** (mitesszerek)
 stb. **nyomtalanul eltűnnek.** A bőrből
 azonnal beszívódik, mert **nem zsíros**

Egy tégely 80 fillér.**Próba tégely 50 fillér.**

Ibolya cremszappan 70 fillér. Pu-
 der (fehér, rózsás
 és creme színekben) **1 korona.**

Az ibolya készítmények **teljesen ár-
 talmatlanok és kizárólag a
 dr. Bernády-féle gyógyszerertárban**

kaphatók. Marosvásárhelyen a legrégebb, ki-
 tünő hírnévnek örvendő gyógyszerertár.**Nélkülözhetetlen minden gazdaságban!**

A világhírű

**LANGEN és
 WOLF OTTÓ-féle**bensin, gasolin, petrolin
motorjait

ajánlja

ISSEKUTZ LAJOS

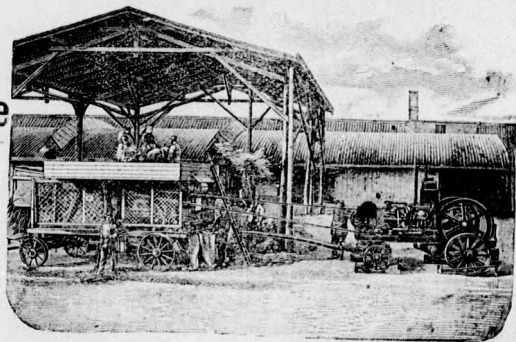
marosvásárhelyi ügynök.

E motorok és locomobilok a legjobbak az egész continensen, s mint
 ilyenek a legnagyobb elterjedésnek örvendenek.

Különösen cséplőgépekhez alkalmasak azért, mert
 szeles időben is ép úgy mint szép időben, tűzveszély nélkül a legnagyobb
 sikerrel — gépész mellőzésével — használhatók.

Nemkülönben igen alkalmas malmok és gazdasági gépek hajtására,
 mint legolcsóbb erő üzem.

13—20

Nyomatott Adi Arpád könyvnyomdájában Marosvásárhelyt.